

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727781840/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Kraft

skænket nogen tanke, og de nye ord kunde han heller ikke straks gentage uden hjærtebanken, men der var noget ad helvede til ved dem, som steg ham til hodet, og skønt disse udtryk jo ikke kunde bringes ind i dagligstuen, så var der dog ikke noget i vejen for at slippe dem løs i hestestalden eller i karlekammeret, og Henrik var stolt som en, der har erhærvet en særviden, som ikke er for den store hob.

Men denne indbildning kom han ud af en dag, han gik sammen med færen til en pasjent. Drengen hentede insekter og planter undervejs, og et stykke naturhistorie blev gennemgaaet praktisk, men pludselig lod doktoren en afpillet blomst falde og sa:

»Du har nok lært nogle nye ord, Henrik; jeg hørte dig bruge et par stykker forleden dag.«

Henrik blev meget bange og tænkte på, om han nu for første gang skulde ha prygl af sin far.

Doktoren så slet ikke på ham. »Det er vel drengene i skolen, der lærer dig dem. Det kunde jeg også gjerne ha gjort; men jeg syntes ikke, det hastede. Men det kan jo være meget godt, du kender dem.«

Henrik var højst forbavset. »Kender du de ord, far? Gør mor også?«

Doktoren smilede ikke. »Det gør hun rimeligvis. Jeg har aldrig hørt hende sige dem. Men når dine forældre ikke bruger den slags ord, så skal du heller ikke gøre det; det er ikke skik og brug. Derfor må du passe på, hvad du siger, ellers synes

folk, du er uopdragen. Nå, Henrik, er der så ikke mere, du har lært?»

Henrik fik hjærtebanken igen.

»Du har jo dog set dyr parre sig; hvad blir der ud af det?»

»Så får de unger!« Det hade han vidst i flere år.

»Nå ja, men du ved jo fra din naturhistorie, at mennesket væsenlig ligner de andre pattedyr i legemlig henseende, det har jeg fortalt dig, så du behøvede egentlig ikke at gå til de store drenge for at få oplysninger om den slags ting. Men det er altså ganske naturligt, forstår du, og ikke noget at spille megen snak på, så du behøver ikke at tale med dine kammerater om det, for det lærer du ikke noget af.«

Henrik hade aldrig været med til sådan en overraskelse før. Var det hele højtideligheden? Men så forstod han ikke, at man talte om det, som om det ikke var den simpleste sag af verden.

»Nej, såmænd,« sa doktoren, »vort legeme er jo en god og naturlig ting, og det er et meget sørgeligt vidnesbyrd om menneskenes råhed, at de også skal lægge smudsige tanker ind dær som så mange andre steder. Men det vil du erfare, når du blir voksen, at mange mennesker ikke kan forstå det, som i sig selv er rent, førend de har trukket det igennem sølen.«
